

ШАХТАР КРИВБАСУ

КЗРК

№2-3 (1953-1954) лютий-березень 2026 року

Милі жінки!

Вітаємо Вас з чарівним святом весни!

Зі святом весни!

Після зими завжди настає весна – тепла, квітуча, зелена, сонячна. Природа знов оживає після снігу і морозів, все живе знов пробуджується, наповнюється соками землі, заповнюючи наш світ яскравими фарбами квітів, зеленими рослинами, приємними ароматами і серце знов відчуває прилив сил, радість, надію і натхнення. З настанням весни ми завжди готуємося до нового життя, сповненого широкою вірою і сподіваннями на краще майбутнє. Це період, який у нас асоціюється з оновленням, зростанням та трансформацією усього живого на землі. І незважаючи на складні умови сьогодення, ми продовжуємо надіятися, вірити, мріяти, будувати плани, жити і досягати.

Недарма Міжнародний жіночий день ми святкуємо навесні, адже жінка символізує оновлення природи, асоціюється з першими квітами, є ніжною, тендітною, гармонійною, але водночас сильною, витривалою, цілеспрямованою і турботливою. На нашому підприємстві близько третини працівників – представниці прекрасної статі, які на рівні з чоловіками виконують виробничі задачі і щодня доводять свою професійність, майстерність і відданість справі. Особливо зараз, коли багато чоловіків несуть службу в лавах Збройних Сил України, жінки тримають трудовий фронт, займаються волонтерською діяльністю, допомагають військовослужбовцям, професійно виконуючи свої обов'язки. Особливо зараз ми відчуваємо Вашу підтримку, турботу і велику силу, коли Ви стоїте поруч з великим серцем.

Жінки – берегині домашнього вогнища, господині, захисниці, мами, бабусі, кохані, дружини, доньки й сестри. Дякуємо Вам за добросердечність, чуйність, ширість, надійне плече, незламність і Вашу віру! Ми захоплюємося Вашою мудрістю, наполегливістю, рішучістю, натхненністю, комунікабельністю, енергією, сміливістю приймати рішення та здатністю до неймовірних звершень. Ви даруєте нам, чоловікам, тепло, турботу і радість щодня. І залишаєтеся для нас світлими навіть у найтемніші часи.

Дорогі працівниці Криворізького залізрудного комбінату, дорогі колежанки, вітаємо Вас з Міжнародним жіночим днем – 8 Березня. Бажаємо вам тепла і любові в серцях, чудового настрою, щоденної радості в душі, впевненості в собі, оптимізму в кожному дні та мирного неба над Україною. Пишаємося Вами – Вашою працьовитістю, здатністю змінювати світ на краще і боротися з усіма негараздами. Поважаємо, цінуємо і гордимось Вами, дорогі колеги.

Нехай в душі завжди панує вічна весна, а на обличчі сяє сонячна усмішка і зігріває всіх ніжними променями. Гарного настрою, радості, щастя, миру!

З любов'ю – Правління та профспілкові комітети АТ «Кривбасзалізрудком»

Дорогі жінки!

Вітаю Вас із Міжнародним жіночим днем!

Свято, яке з 1977 року на рівні ООН відзначається як Міжнародний день боротьби за права жінок і міжнародний мир, набуває особливого значення в нинішніх умовах життя українських жінок.

8 березня – це нагода подякувати Вам за професіоналізм, відповідальність і силу характеру. Жінки гірничо-металургійної галузі – це компетентність, лідерство та результат. Ви сумлінно працюєте, розвиваєтеся й підтримуєте колег у надскладних умовах, і це заслуговує на ширю повагу.

Для Профспілки важливо, щоб кожна з Вас працювала в безпечних і гідних умовах, відчувала підтримку та захист. Ми працюємо, щоб голос жінок був почутий, а внесок – оцінений.

Бажаю Вам міцного здоров'я, енергії та часу для себе. І найголовніше – миру в Україні, спокою в серцях та впевненості в завтрашньому дні. Нехай поруч будуть ті, хто цінує і підтримує.

Зі святом!

Богдан Оверковський, Голова ПМГУ

З вдячністю і вірою!

Завдяки жінкам життя не стоїть на місці. Створюються сім'ї, народжуються діти. Без жінок не обходяться трудові колективи гірничо-металургійного комплексу та наша Профспілка. У Криворізькій міській організації ПМГУ перебувають на обліку понад 14 тисяч жінок, що складає третину від загальної кількості спілчан. Чимало представниць прекрасної статі у колективах обрані профспілковими лідерами. Вони користуються авторитетом, повагою і довірою колег, бо є активними та рішучими, діяльними та доброзичливими, талановитими та енергійними.

Пишаємось нашими спілчанками, які раніше успішно працювали на виробництві за обраним фахом мирної професії, а під час війни поповнили лави Збройних Сил України. На службі вони нарівні з представниками сильної статі сумлінно виконують свої обов'язки і демонструють щоденний подвиг. Янгола-охоронця їм та Божого захисту! Чекаємо захисниць вдома та в рідних трудових колективах.

У Міжнародний жіночий день ми вшановуємо матерів, доньок, коханих, захисниць, трудівниць, активісток. Тільки добрі слова адресуємо з побажаннями родинного затишку, міцного здоров'я та взаємного кохання.

Від імені Криворізької міської організації ПМГУ вітаю всіх жінок з цим днем! Насамперед зичу віри в перемогу України та в сталеву міць її мужніх оборонців.

Нехай, незважаючи ні на що, у Вашому житті будуть любов, оптимізм, душевна рівновага, мудрість та поруч – сильне чоловіче плече.

З повагою – Володимир Чернявський, голова Криворізької міської організації ПМГУ

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

Зростає жінка сяє зсередины

Наступає весна, хоча й прохолодна, але вже не засніжена. Триває весна, хоч і продовжується війна. Пришов святковий, весняний, сонячний період, коли просинається природа, все навколо зеленіє, з'являються перші бутони та перші квіти. Сонечко прогріває землю і природа ділиться своїми посмішками через красу навколишнього світу. Жінок можна порівняти з квітами: ніжними і тендітними, яскравими і солодко пахучими, вишуканими і скромними. Жінка – як квітка, що розквітає в душі, ділячись життєвими силами та відчуттям гармонії з оточенням...

Зожна жінка – це неповторна квітка, яка приносить у світ свою унікальну красу та аромат. І попри складні воєнні часи, жінки

завжди залишаються поруч з чоловіками, воюють з ними, підтримують та допомагають їм, волонтерять, тримають трудовий фронт.

Сьогодні ми поговоримо про наших відчайдушних, професійних, чуйних, тендітних колежанок – працівниць Криворізького залізничного комбінату, які поділилися з нами своїми трудовими успіхами, думками, уподобаннями та особистим.

Знайомтеся: електрослюсарка (слюсарка) чергова та з ремонту устаткування дільниці №17 (енергетичної служби) **Яна Гирик**, завідувачка канцелярії ш. «Козацька» **Валентина Камасва**, стовбурова (підземна) дільниці №11 (спуску-підйому) ш. «Покровська» **Ганна Зеленська**, грохотниця ДСФ ш. «Криворізька» **Ольга Тишук**, майстриня дільниці №4 (з виготовлення металоконструкцій) РМЗ **Наталія Гусакова**, диспетчерка вантажно-експлуатаційної служби ТУ **Ангела Удод**, оббивальниця дільниці з ремонту автомобілів, устаткування та енергетичної підтримки ТУ **Ірина Торунда**.

– Як почалася Ваша трудова стежка?

Яна: За порадою батьків після закінчення школи я вступила до Криворізького гірничо-електромеханічного технікуму, де здобула спеціальність «Монтаж та обслуговування багатоканального електрозв'язку». Будучи студенткою, відпрацьовувала свої навички під наглядом старших колег на виробничій практиці, яку проходила на шахті «Тернівська». Мені тут сподобалося і я вирішила працевлаштуватися на шахту. Розпочинала з посади електромонтера станційного устаткування телефонного зв'язку на підземній дільниці енергетичної служби Сервісного управління з ремонту та монтажу шахтного обладнання. Ніколи не сиділа на місці, прагнула розширювати свої знання. Підвищувала свій розряд, закінчила курси комп'ютерної грамотності, перекваліфікувалася на посаду електрослюсаря (слюсаря) чергового та з ремонту устаткування шахти «Тернівська». Щодня слідкую за справністю комутаційно-розподільного обладнання засобів зв'язку, контролюю, щоб на поверхні завжди був якісний зв'язок, ремонтую телефони та іншу техніку, за потреби – виконую паяльні роботи. Окрім цього, веду виробничу документацію. Знання професії електрослюсаря допомагає мені й у буденних домашніх справах: сама лагоджу розетки, мережеві фільтри, подовжувачі, дитячі іграшки, побутову техніку тощо. А все це – завдяки татові, який ще в дитинстві мені розказував і показував, як лагодити техніку і паяти.

Майже уся моя родина присвятила все своє трудове життя Криворізькому залізничному комбінату, а саме шахті «Тернівська»: тато Олександр та брат Олександр трудилися кріпильниками дільниці №13, мама Галина працювала маляркою-штукатурницею РБЦ, а зараз – комірницею дільниці №21 ш. «Тернівська», чоловік Сергій – енергетиком дільниці №12, свекруха Тамара – лампівницею дільниці №11, свекор Василь працював електрослюсарем (слюсарем) черговим та з ремонту устаткування на дільниці водовідливу ш. «Гвардійська» (зараз – «Козацька»). **Загалом трудовий стаж моєї родини становить понад 155 років.**

Зараз я працюю у чудовому гірничому колективі, де кожен підкаже, допоможе, підтримає і буде поруч у складні хвилини. Я дуже рада, що працюю пліч-о-пліч з цими людьми.

Чи схожа жінка на весну?

Вона, скажу, й на літо схожа...

Й на осінь щедру та сумну...

Й на зиму, що пече морозом...

Вона на квіти схожа весняні,

І пахне, наче літні трави...

Сумна буває, як осені дощі...

І зла буває, наче сніжна королева.

Буває ніжна, наче первоцвіт

І запальна, мов блискавиця в грози.

Зажурена буває, мов журавлиний ключ,

Що відлітає, чуючи морози...

Буває сірою, немов осінні дні.

І свіжою, немов весняна злива...

І ностальгійною, мов затяжні дощі...

Як літній день – красива і щаслива.

Буває холодною, мов люті замети.

Яскравою, щоб слідкувати моді...

І завжди хоче, щоб її любили...

У будь-яку пору, при любій погоді!

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

Валентина: Я закінчила Одеський гідрометеорологічний інститут, але за фахом не працювала. Моя трудова стежка розпочалася з роботи секретарки-машиністки в одній зі шкіл Кривого Рогу. Потім, у 1990 році, я пов'язала своє життя з шахти «Гвардійська» (наразі – «Козацька»), де працювала секретарем-машиністкою, а через 8 місяців стала обіймати посаду завідувачки канцелярії. Певний час очолювала дільницю №41 (господарських робіт), а потім знов повернулася до канцелярії, де працюю і зараз.

Прийшовши зі школи на шахту, спочатку було дуже незвично. По-перше, це великий гірницький колектив, багато термінології, інша специфіка роботи. Колектив у нас – хороший і відповідальний, кожен працівник цікавий, різносторонній, професійний. Працювати з ними – одне задоволення.

За час своєї роботи двічі побувала на екскурсії підземними горизонтами, підіймалася на копер, тож розумію, в яких надважких умовах працюють гірники. Я розумію «чим дихають» наші шахтарі, які обов'язки виконують, за що відповідають. За роки трудової діяльності на шахті я прекрасно орієнтуюся у виробничих задачах і специфіці роботи.

Я – представниця сімейної династії шахтарів «Козацької». Уся моя родина працювала на шахті: син Максим трудився механіком ДСФ, донька Марія та невістка Яна працюють стовбуровими (підземними), двоюрідний брат Дмитро – електрослюсарем (слюсарем) черговим та з ремонту устаткування дільниці №28, а його дружина Леся – теж стовбуровою (підземною), але на дільниці №22 проходки шахти «Козацька» ШБУ. Загальний трудовий стаж моєї родини складає понад **150 років**.

Ганна: Моє доросле життя розпочалося із навчання в ПТУ №86. Після закінчення закладу працевлаштувалася на Криворізький продкомбінат, який випускав молочну продукцію. Спочатку на молокозаводі працювала підсобним робітником, потім оператором лінії 9 ОПТ, підвищила свій розряд до 5-го. Готували на роботі йогурти, рязанку, сметану, майонези, кисломолочні та тверді сири. Паралельно здобувала вищу освіту у Харківському авіаційному інституті імені М.Є. Жуковського за спеціальністю «Фінанси і кредит». Отримавши диплом, обіймала посаду бухгалтера на молокозаводі. За час трудової діяльності працювала за різними професіями: апаратником пастеризації, оператором пастеризованої мийки, приймальником замовлень. Коли наше підприємство закрилося, побачила оголошення про набір працівників на Криворізький залізорудний комбінат. Вирішила спробувати і, пройшовши відповідні курси, працевлаштувалася у 2019 році на шахту «Октябрьська» (наразі – «Покровська») стовбуровою (поверховою). Три роки тому була переведена на стовбурову (підземну). Зараз спускаю і підіймаю шахтарів і вантажі на нижчележачі горизонти: 1040 м, 1265 м, 1490 м.

Ольга: Я навчалася в ПТУ №66, де опанувала професію складальника верху взуття. Працювала за фахом, але не довго. Проте, ці знання і вміння з шиття взуття знадобилися мені у житті. Я неодноразово виготовляла босоніжки для себе та своїх рідних. У 2007 році пов'язала свою трудову стежку з дробильно-сортувальною фабрикою шахти «Криворізька». Починала з посади конвеєрної прибиральниці, потім працювала машиністкою конвеєра, а згодом – грохотницею. Спочатку було важко, адже шахтна специфіка – своєрідна, важка, але згодом я адаптувалася. Зараз, у воєнний час, коли не вистачає фахівців, іноді виконую обов'язки дробильника.

Наталія: Все своє життя я присвятила Ремонтно-механічному заводу Криворізького залізорудного комбінату. Моя трудова стежка розпочалася 17 лютого 2010 року після закінчення гірничо-електромеханічного технікуму з професії контролера відділу технічного контролю. Завжди прагнула до знань, тому заочно закінчила Криворізький національний університет, де здобула фах інженера-механіка. Набралась досвіду, працювала інженером виробничого відділу, а зараз обіймаю посаду майстра 4-ї дільниці. Іноді виконую обов'язки технолога, адже на заводі не вистачає фахівців. Мій чоловік Олександр також трудився на заводі, де ми і познайомилися. Ми працювали на одній дільниці №14 (з виготовлення металоконструкцій). Моя свекруха Наталія також трудилася на РМЗ – машиністом крана, а мій свекор Андрій – водієм на автобазі.

Анжела: Після закінчення школи я навчалася в Політехнічному технікумі, де опанувала спеціальність «Організація перевезень та управління на залізничному транспорті». У 2007 році працевлаштувалася на Криворізький залізорудний комбінат, де розпочинала свою стежку черговою стрілочного поста ЗЦ №4. Паралельно здобувала вищу освіту у Дніпропетровському національному університеті залізничного транспорту. Набралась досвіду у старших колег, обіймала поса-

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

ду начальниці зміни служби експлуатації, а з 2020 року – працюю диспетчеркою вантажно-експлуатаційної служби (неподалік станції «Укрзалізниці» – «Вечірній Кут»). У нашому колективі диспетчерів залізниці нема чоловіків, тільки дівчата – комунікабельні, професійні, досвідчені та доброзичливі.

Ірина: Мені завжди подобалася професія кравчині, тож я цілеспрямовано пішла вчитися до ПТУ №7, де здобула цей фах. Перше моє місце роботи – швейна фабрика «Промспецодяг». У 2005 році працевлаштувалася на Автобазу Криворізького залізничного комбінату. Тут, до речі, працювала моя мама Любов та моя сестра Олена. Розпочинала я з посади прибиральника службових приміщень, а коли з'явилося місце – перевелася на оббивальницю. Ну і, звісно, продовжувала навчатися. Здобувала освіту в Криворізькому економічному технікумі. З часом підвищувала свою майстерність та свій розряд, адже була закохана в обрану справу. Навіть вдома люблю шити і ремонтувати одяг для себе, дитини, рідних. Щодня на роботі я перешиваю сидіння на авто, оббиваю стільці й офісні крісла, шию чохла і штори для машин і автобусів, тенти на газелі тощо.

– Як знайти баланс між особистим життям та професійною діяльністю в складні часи?

Яна: Треба завжди розділяти роботу і дім. Не приносити негативні емоції з роботи додому і навпаки проблеми з дому – на роботу. Тоді буде баланс у всьому.

Валентина: Головне – щоб на роботі був хороший та чуйний колектив, який завжди підтримає і допоможе. І тоді ти приходиш додому з роботи без будь-якого негативу.

Ганна: У мене хороший графік роботи, тому професійна діяльність домашнім справам не заважає.

Ольга: Не знаю, як у кого, але я, коли тільки працевлаштувалася на шахту, повністю віддавалася своїй роботі, намагалася показати свої прагнення, навчитися професії, опанувати тонкощі обраної справи. Баланс був не завжди, адже це життя.

Наталія: У першу чергу, самій людині треба розставити пріоритети: на роботі – працювати, вдома – приділяти час дітям і займатися домашніми справами. Окрім цього, вважаю, щоб у кожній людині завжди був баланс, треба займатися саморозвитком або улюбленою справою. Це допоможе відволіктися від сьогоденних умов, розслабитися та відновити свої сили.

Анжела: Мабуть, треба навчитися розділяти роботу та особисте, мати діалог з родиною, розподілити обов'язки, підтримувати одне одного.

Ірина: Щоб підтримати баланс, треба, по-перше, бути стресостійкою і вміти відволіктися від негативних думок. Наприклад, йдучи на роботу, я розумію, що я можу допомогти своїм колегам і це мене надихає. З перших днів війни ми неодноразово допомагали нашим мобілізованим колегам, шиючи для них одяг, речі і передаючи все необхідне. Їм зараз набагато гірше, ніж нам. Тому ми зобов'язані тут тримати баланс.

– Хто є Вашою рольовою моделлю жінки-лідерки?

Яна: Якщо чесно, немає. Я просто намагаюся тримати себе в позитиві, ділитися гарним настроєм та усім допомогти. Особливо допомогти тим, хто зараз зберігає наш спокій і виборює мир.

Валентина: Коли я починала трудову стежку, працюючи у школі, у мене була подруга-вчителька Галина. Я хотіла на неї рівнятися, адже вона була розумною, освіченою, інтелектуальною, комунікабельною, розвинутою у багатьох напрямках. І до того ж вміла мирно вирішити будь-який конфлікт без галасу. Їй вистачало одного погляду і пари слів, аби заспокоїти людину. Вона була твердою у своїх переконаннях і принциповою. На жаль, зараз її немає серед нас.

Ольга: Я завжди захоплювалася своєю бабусею Раїсою Андріївною. Вона була ніжною і тендітною жінкою, але зі сталевим стрижнем всередині. Її чоловік, мій дід, повернувся з війни хворим, тому моя бабуся «тягла на собі» всі домашні справи і негаразди. Моя мама Тамара, як і бабуся, є сильною й стійкою жінкою, хоча й виглядає маленькою витонченою жіночкою.

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

Наталія: Я рівняюся на свою маму Галину, яка працює завідувачкою відділення Музичної школи №10. Мій син також займався у цій музичній школі. На роботі мама стримана, без зайвих емоцій, мудра, щира й добра, завжди усім допомагає. За це колектив закладу її дуже поважає і цінує.

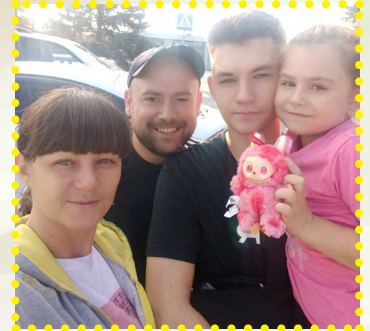
Анжела: У нас на підприємстві працює багато прекрасних жінок, які надихають своєю професійністю, майстерністю, знаннями і навичками, мудрістю і щирістю. Деякі з них поєднують кілька професій та функцій і все встигають.

Ірина: Серед рідних – це моя мама Любов, яка працювала будівельницею на Автобазі. Серед колег – це токарка Любов Поліщук. Вони – мудрі, сильні жінки, прекрасні фахівчині і співбесідники. Я захоплююся ними.

– Яка роль жінки в умовах воєнного стану?

Яна: Жінка відіграє важливу роль у складних сьогоденних умовах, адже жінка – берегиня роду, підтримка чоловіка, опора для дітей.

Валентина: Жінка – це завжди берегиня роду. Зараз багато жінок провели своїх дітей та чоловіків на війну, залишившись в тилу тримати трудовий фронт, волонтерити, працювати, виконувати іноді «нежіночі» обов'язки і виховувати дітей. Багато задач лягло на плечі наших представниць прекрасної статі. Деякі з них разом з чоловіками боронять наш спокій. Велика їм вдячність.

Ганна: Жінка – це справжня і постійна підтримка чоловіків, турбота і надійне плече.

Ольга: Перш за все, це тил. Ми чекаємо, віримо, надихаємо, допомагаємо, підтримуємо.

Наталія: Жінка, особливо у наш воєнний час, має контролювати свої емоції, щоб не засмучувати та не лякати своїх дітей. Вона – берегиня родини і саме на неї рівняються її діти. Під час повітряних тривог дітей потрібно відволікати, розмовляти з ними, грати з ними в ігри, разом малювати, танцювати тощо. Саме на жінках тримається затишок і спокій у домі.

Анжела: Усі, мабуть, бачили, що зараз, у воєнних умовах, жінки відіграють велику роль у суспільстві. Більшість чоловіків воюють на передовій, тож їхні виробничі задачі лягли на плечі тендітних і ніжних пред-

ставниць прекрасної статі.

Ірина: Жінка – це берегиня, підтримка, турбота. Саме зараз, коли багато чоловіків на фронті, представниці прекрасної статі тримають трудовий фронт, працюють, слідкують за хазяйством, допомагають воїнам і чекають своїх чоловіків. Мій чоловік Вячеслав теж нещодавно демобілізувався з лав Збройних Сил України. Бажаю, щоб усі дівчата дочекалися своїх чоловіків, дітей, братів, батьків.

– Що вас надихає та дає сили у складні часи?

Яна: Це мої діти – син Іван, який наразі працює програмістом у Києві та донька Ніка, яка вчиться у першому класі. Вони не дають мені опустити руки, завдяки їм я тримаю себе в тонусі та гарному настрої. Діти – моя відрада та сенс життя.

Валентина: Моя родина – діти – син Максим та донька Марія й онуки – Єлизавета, Ксенія, Катерина та Ігор. Весь вільний час присвячую їм.

Ганна: Це моя сім'я – чоловік Сергій, сини Олександр та Андрій. Старший, до речі, теж шахтар, працює машиністом бурової установки на «Сухій Балці». А з перших днів війни несе службу в лавах Національної Гвардії України. Молодший наразі вчиться в Автотранспортному фаховому коледжі на інспектора дорожнього руху. Мріє у майбутньому здобути водійські права.

Ольга: Коли я порівнюю наше становище і становище хлопців-захисників, то вважаю, що ми ще добре живемо завдячуючи їм. Їхній захист, їхні стійкість і сміливість, їхні прагнення і віра в Перемогу мене надихають та дають сили жити. Я дуже хочу, щоб наші українські воїни найшвидше повернулися до своїх родин живими й неушкодженими. Чекаємо з нетерпінням наших захисників.

Наталія: Моє натхнення – це діти – старший син Артем та молодша донька Вікторія. Вони – промені сонечка, які приносять у наш світ тепло, радість та енергію.

Анжела: Позитивне мислення, оптимістичний настрій та підтримка моєї родини – чоловіка Романа та сина Артема, моїх близьких і колег. А ще – коли бачиш позитивний результат своєї діяльності на роботі.

Ірина: Все потрошку: і родина, і робота, і улюблене заняття – шиття.

– Яку найважливішу пораду Ви отримали від іншої жінки у своєму житті?

Яна: Такого не було, але я на все життя запам'ятала слова тата: «Життя буває різне. Ти повинна вміти все. І покладатися маєш на себе».

Валентина: Ніколи не брешти, адже все таємне стає явним.

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

Ганна: За все життя я чула багато вдалих порад від своєї тітки по материнській лінії, які допомагали мені у житті.

Ольга: Я читала книгу Маргарет Мітчелл «Звіяні вітром». І головна героїня роману Скарлет О'Гара наприкінці книги сказала: «Я подумаю про це завтра», вирішуючи відкласти проблеми, щоб знайти сили жити далі.

Анжела: Завжди пам'ятай, що сім'я – на першому місці.

Ірина: Моя колишня колега Тетяна Петрівна колись сказала такий вислів, який я запам'ятала на все життя: «Не святі горшки ліплять». За бажанням можна навчитися і досягти багато чого.

– Якою своєю перемогою (великою чи маленькою) Ви пишаєтеся найбільше?

Яна: Пам'ятаю, рік тому я зламала собі ногу і проходила лікування в одній з лікарень. Була нелегка операція, під час якої мені встановили титанову пластину. Поряд лікувалися і проходили реабілітацію багато військовослужбовців, які падали духом через тимчасову обмеженість в пересуванні. Я їх підбадьорювала, оптимістично налаштовувала, ми разом вчилися ходити на костиліях і я бачила, як через деякий час вони ставали на ноги і поверталися до повсякденного життя. Як згадую, стає тепло і радісно на душі.

Валентина: Моя перемога і радість – це мої діти, які виростили, працюють і мають своїх дітей. Мабуть, ще одна моя маленька перемога – це те, що я отримала вищу освіту, вступивши на бюджет, адже у моєї мами не було можливості оплачувати платне навчання.

Ганна: Своєю родиною, яку дуже сильно люблю.

Ольга: Моя перемога в тому, що я виховала свою доньку Ганну впевненою, стійкою, сильною, принциповою і патріоткою. Я пишаюся нею.

Наталія: Тим, що я закінчила університет і отримала вищу освіту за фахом. Дуже підтримував мене на той час і був поряд мій чоловік, за що йому велика вдячність.

Анжела: Мабуть, перемога кожної жінки – це її дитина. Я пишаюся своїм 13-річним сином Артемом.

Ірина: Тим, що виховала свого сина Кирила – це моя гордість і моя перемога. Він нещодавно закінчив Криворізький національний університет з відзнакою за спеціальністю «Гірництво».

– Який подарунок чи знак уваги на 8 Березня запам'ятався Вам найбільше?

Яна: Не можу згадати щось конкретне, але мій чоловік Сергій щороку дарує мені мої улюблені квіти.

Валентина: Коли мої діти принесли на весняне свято свої доробки, які вони зробили у садочку. Я і досі їх зберігаю.

Ганна: Добре пам'ятаю, як кілька років тому я прийшла додому з роботи, а мої хлопці підготували для мене святкову вечерю, ну і, звісно, квіти.

Ольга: Я пам'ятаю, як моя донька мене і свою сєвкруху на 8 Березня запросила пообідати в кафе. Ми весело провели час.

Наталія: Минулого року мій син приготував мені шикарний сніданок. А потім діти удвох подарували мені листівки зроблені власноруч.

Анжела: Одного разу на весняне свято чоловік зробив мені сюрприз – подарував путівку до Західної України.

Ірина: Мій чоловік та син дарують мені живі квіти, які можна пересадити і вирощувати. Це для мене найприємніший подарунок. Взагалі вони мене балують не тільки на свята, а й у будь-які дні: приготують вечерю, подарують цукерки тощо.

– Чим захоплюєтеся?

Яна: Люблю вишивати картини бісером, розмальовувати картини по номерах.

Разом з донькою люблю малювати, ліпити, в'язати гачком, складати алмазну мозаїку. Це допомагає заспокоїти себе та свою дитину від постійних повітряних тривог. Неодноразово свої роботи презентувала на Фестивалі самодіяльної народної творчості «Таланти твої, комбінате» та під час виставок до Дня Незалежності. Деякі мої роботи розташовані в АПК шахти та воєнних госпіталях.

Цікавлюся також садівництвом. Маю дачу, де вирощую овочі й фрукти, висаджую квіти. Другий рік доглядаю за суницею.

Валентина: Скільки себе пам'ятаю, завжди любила в'язати одяг. Цьому мене навчила моя бабуся. Ще обожнюю читати книжки і доглядати за своєю дачею. Там разом з родиною ми вирощуємо фруктові дерева, виноград, ягідні кущі та троянди.

ЖІНКИ ТВОЇ, КОМБІНАТЕ

Ганна: Люблю читати романи та фантастику. Саме завдяки їм я відволікаюся від сьогоденних воєнних днів. Влітку родиною їздимо з наметами на природу і обов'язково на рибалку. Також люблю частувати своїх рідних смачними стравами.

Ольга: Своє захоплення шиттям не кинула, продовжую виготовляти іграшки для рідних, близьких і на замовлення. Особливо популярні зараз іграшки гномики. Також у мене є дача, тож свій вільний час приділяю городу та фруктовому саду.

Наталія: Разом з донькою створюємо картини з бісеру, алмазної мозаїки, розмальовуємо фарбами картини по номерах. Ще у вільний час я відвідную тренування зі скайджампінгу (фітнес-програма на спеціальних батутах), кенго джамп (фітнес у спеціальному взутті на пружинах) та пілатес.

Анжела: Разом з сином та чоловіком любимо ходити на рибалку. Малюю картини по номерах. Творчість допомагає абстрагуватися від повітряних тривог та негативних думок. Тепер вони прикрашають наш дім та оселі моїх родичів.

Ірина: Живу у приватному секторі, тож роботи тут вистає. Разом з родиною ми висаджуємо овочі, тримаємо фруктовий сад, ягідні кущі, доглядаємо за клумбами з квітами, з яких троянд – понад сто одиниць. Коли з'являється вільний час – малюю картини по номерах, читаю книжки.

– Плаття чи брюки?

Яна: 50/50 в залежності від погоди.

Валентина: І плаття, і брюки.

Ганна: Люблю плаття, але більшість часу ходжу в брюках, адже це зручно.

Ольга: Зазвичай брюки, але на свята завжди надаю перевагу платтям.

Наталія: Плаття.

Анжела: Звичайно, плаття.

Ірина: Люблю зручність і комфорт, так що брюки.

Пишаємося та захоплюємося енергійністю, оптимістичністю, щирістю та професійністю наших співрозмовниць та вітаємо їх і усіх трудівниць Криворізького залізорудного комбінату з чарівним святом – 8 Березня. Нехай цей день та тепла весна принесуть багато усмішок та приємних сюрпризів, бажаємо тепла в душі, миру та злагоди!

**З дівчатами спілкувалася Діна Долгова
Фото автора, надані респондентами та з архіву служби інформації**

ПОЕТИЧНИЙ СВІТ НАТАЛІЇ ШОПЯК

Газета «Шахтар Кривбасу» – це корпоративне видання Криворізького залізорудного комбінату, яке випускається з 1983 року і висвітлює виробничу діяльність шахт підприємства, трудове життя і досягнення гірників, а також міські новини й заходи. За весь час існування часопису тут працювало багато талановитих, креативних, цілеспрямованих і цікавих людей, які через свої матеріали передавали любов до рідного підприємства і криворізького краю та турботу про колег. Сьогодні ми розповімо про колишню кореспондентку «Шахтарика», поетесу, нашу землячку **Наталію Шопяк**, яка передчасно пішла з життя через невиліковну хворобу у 2006 році. На той час їй було 50 років. Вона багато ідей і задумів втілила в життя, була активною, життєрадісною і цілеспрямованою людиною, але багато мрій і бажань ще було попереду...

10 лютого у Бібліотеці-філіалі №7 імені Івана Кошицького відбувся вечір пам'яті «**Поетичний світ Наталії Шопяк**». У цьому році їй би виповнилося 70 років. На літературну сторінку завітали працівники газети «Шахтар Кривбасу», масмедійники, краєзнавці та історики, поети та ті, хто її знав особисто. Серед них були поет та письменник **Григорій Туренко**, журналіст **Рудольф Кан**, поет і бард **Ераст Іваницький**, головний зберігач фондів міського історико-краєзнавчого музею **Андрій Чубенко**, колишні працівники «Шахтаря Кривбасу» **Марина Омельницька** та **Наталія Івашкевич**.

Завідувачка бібліотекою **Наталія Моїсеєнкова** розповіла про життя і творчість Наталії Шопяк, яка народилася в м. Копейськ Челябінської області. Навчалася на філолога в Уральському державному університеті. А з 1986 року – переїхала до Кривого Рогу, де жила, працювала, творила. Швидко опанувала українську мову і стала працювати кореспонденткою в газеті «Шахтар Кривбасу» Криворізького залізорудного комбінату. У вільний час писала вірші, її твори публікувалися в колективному збірнику «Алые поля», альманахах «Крила», «Мозаїка душі», «Саксагань». Згодом Наталія Яківна видала 2 збірки «Разноцветные мгновенья» та «Здравствуй, ветер». У своїх книгах вона кличе читача у поетичний світ людських почуттів і переживань, творчих пошуків і складних духовних шукань, образного осмислення дійсності та осягнення сенсу власного скороминучого життя. Талановита журналістка і поетеса вела літературну вітальню при Палаці культури ЦГЗК, де щомісяця збиралася письменники, художники, поети-барди і просто поціновувачі криворізької творчості. Вона вміла згуртувати навколо себе багато людей, які вміють цінити високе і духовне. Також брала активну участь в організації та проведенні «Фестивалю муз». Після завершення фестивалю була видана збірка віршів різних авторів, які виступали під час заходу.

Криворізький письменник і поет **Григорій Туренко** зауважив, що Наталія Шопяк була обдарованою і талановитою людиною, уміло писала вірші, хоч і не мала «спеціальної літературної школи»:

Незважаючи на страшну хворобу, вона продовжувала радіти життю, писати, працювати, творити і посміхатися, вірити в краще. Вірші в неї – душевні, від чистого серця, з великими почуттями, написані майстерно. Вона була енергійною оптимістичною людиною, яка мала багато ідей і планів. Будучи тендітною ніжною жінкою, Наталія мала у собі залізний стрижень і щодня це доводила. У своїй літературній вітальні вона об'єднала криворіжців багатьох творчих напрямків, які ділилися своїми досягненнями на творчій арені.

Криворізький журналіст, колишній працівник Криворізького залізорудного комбінату **Рудольф Кан** розповів, що з Наталією Шопяк він познайомився, коли вона працевлаштувалася на роботу в бібліотеку парткому Рудника імені Леніна (зараз – шахта «Тернівська») і майже одразу стала рідною для усього колективу:

З приходом Наталії Яківни в бібліотеці стало активно вирувати життя: все частіше проводилися культурно-масові заходи для усіх охочих. Саме тоді ми і ознайомилися з її творчістю. На той час альманах «Саксагань» шукав нових авторів, тож вона запропонувала відредагувати мої вірші і сама віднесла їх до редакції альманаху. Потім ми з нею зустрічалися на шпальтах комбінатівської газети «Шахтар Кривбасу», де вона і працювала останній час.

Висловлюю жаль та співчуття з приводу передчасної смерті нашої подруги і колеги Наталії Шопяк. Вона була непересічною особистістю, професіоналом своєї справи, щирим співбесідником та енергійним організатором, яка мала в запасі оригінальні ідеї. Завжди була чутлива до проблем інших. Світла їй пам'ять.

Присутні згадували Наталію Шопяк, її життєвий та творчий шляхи, її ідеї та задуми, зачитували її вірші, обговорювали її творчий пошук. Наостанок заходу присутні переглянули презентацію про криворізьку журналістку, її біографію, професійне становлення та мистецьку діяльність. Мультимедійну доповідь підготували працівники Бібліотеки-філіалу №1, постійною читачкою якої була Наталія Шопяк.

На заході побувала **Діна Долгова**

ЗМІНИ ТА ОНОВЛЕННЯ МАТЕРІАЛЬНОЇ БАЗИ ЗА ВИМОГАМИ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТИВ

17 лютого в Криворізькому професійному гірничо-металургійному ліцеї відбулася значуща подія – урочисте відкриття сучасних модернізованих навчально-виробничих майстерень електротехнічного та слюсарного напрямків. Це стало можливим завдяки участі у Міжнародному проєкті «Криця» (масштабний проєкт на підтримку відновлення Криворізького району), що реалізується PROMAN та агенцією розвитку LuxDev за фінансування уряду Великого Герцогства Люксембург. Навчальний заклад розробив концепцію модернізації майстерень і згодом виборів перемогу. За спонсорські кошти партнера приміщення старих майстерень були повністю відремонтовані й оновлені, облаштовані сучасним обладнанням, тим самим створивши новий простір для відпрацювання практичних навичок здобувачами освіти.

На заході були присутні почесні гості – Голова ради обoronи міста **Олександр Вілкул**, заступник міського голови **Сергій Мілютін**, представники органів місцевого самоврядування, Криворізької філії Дніпропетровського обласного центру зайнятості, методисти Навчально-методичного центру професійно-технічної освіти у Дніпропетровській області та соціальні партнери – представники потужних промислових підприємств Кривбасу (ПАТ «АрселорМіталл Кривий Ріг», АТ «Криворізький залізорудний комбінат», ТОВ «Метінвест Машинері», КП «Міський тролейбус», КП «Кривбасводоканал», КПТМ «Криворіжтепломережа». В оновлених сучасних майстернях їх радо зустріли директор КПГМЛ **Олександр Дремлюга**, керівники проєкту, педагогічний колектив та учнівська молодь (студенти професійної освіти) навчального закладу.

Адміністрація закладу продемонструвала гостям за тишні й комфортні електромонтажну та слюсарно-ремонтну майстерні, де тепер студенти можуть відпрацювати свої навички, підвищувати свою майстерність та готуватися до майбутньої роботи за професіями: «Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування», «Електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування», «Електрогазозварник», «Слюсар з ремонту колісних транспортних засобів», «Майстер з діагностики та налагодження електронного устаткування автомобільних засобів», «Слюсар-ремонтник».

Приміщення оснащені усім необхідним обладнанням та інструментами, які відповідають сучасним екологіч-

ним стандартам та стандартам безпеки. Там наявні: сучасні паяльні станції та осцилографи, екологічна система очищення повітря «Акротобіл», промислові електродвигуни та автоматика, 30 нових верстатів, нові свердлильні та точильні верстати, високоточний вимірювальний інструмент та професійні електроінструменти. Обладнання навчально-виробничих майстерень є ідентичним з тим, яке використовується на промислових підприємствах Кривбасу. Це зменшує час періоду адаптації випускників при працевлаштуванні на роботу. Новий практичний простір розрахований не тільки на здобувачів освіти, які отримують свою першу професію, а й для тих працівників, хто хоче пройти перепідготовку або підтвердити кваліфікацію, у тому числі ветерани та переселенці.

 Учні (здобувачі освіти), працюючи тут, освоюють навички майбутніх професій. Ми осучаснили і модернізували освітній процес, зробили його більш цікавим і захопливим. Сьогоднішня молодь тягнеться до всього нового і має багато можливостей для реалізації, вони творять «завтра» нашої країни. Чим якісніше ми підготуємо їх до майбутньої професії, тим напевніше отримаємо найгарніший результат, – зазначає директор Криворізького професійного гірничо-металургійного ліцею **Олександр Дремлюга**.

Старший майстер ліцею **Віталій Голоус** говорить, що модернізація майстерень стала дуже важливим кроком у створенні сучасного освітньо-практичного середовища:

ПРОФТЕХОСВІТА

Відкриття навчально-виробничих майстерень стало результатом плідної співпраці і віри у розвиток професійної освіти. Завдяки підтримці донорів у межах проекту ми змогли оновити матеріально-технічну базу, оснастити майстерні сучасним обладнанням та комфортними і безпечними умовами для практичного навчання. Висловлюємо щирі вдячність донорам проекту «Криця».

Переконаний, що наша співпраця і надалі сприятиме розвитку професійної освіти та підготовки конкурентоспроможних фахівців.

Майстриня виробничого навчання (слюсарно-ремонтна майстерня) **Наталя Бухманська** розповідає, що має зараз групу електрогазозварників, слюсарів з ремонту колісних транспортних засобів, майстрів з діагностики та налагодження електронного устаткування автомобільних засобів:

У нашій майстерні навчаються майбутні автослюсарі та електрослюсарі. Тут можна з легкістю опанувати усі процеси слюсарної справи, починаючи від

обпилювання, рубання металу, нарізання різьби, паяння тощо. За допомогою нових сучасних інструментів здобувачам освіти буде легко навчатися і пізнавати тонкощі обраної справи.

Там ми познайомилися зі студентом II курсу спеціальності «Слюсар з ремонту колісних транспортних засобів. Електрогазозварник. Майстер з діагностики та налагодження електронного устаткування автомобільних засобів» **Микитю Жаровим**, який розповідає, що йому подобається розбиратися в автомобілях та їх механізмах, проводити технічний огляд і ремонтувати їх:

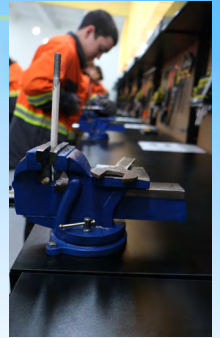
Ще з самого дитинства я обожнював автівки та все, що з ними пов'язано. Мабуть, я пішов стопами свого тата Артура та дядька Максима, які своє життя присвятили цій справі і наразі мають своє СТО. Саме вони мене навчають тонкощам майбутньої професії, пояснюють та дають поради: як розбирати автівки, які деталі й інструменти потрібні, як їх лагодити. У майбутньому хочу стати кваліфікованим фахівцем та ремонтувати машини.

Поділився своїми думками його одногрупник **Данііл Грищенко**:

Скільки себе пам'ятаю, ще змалечку подобалися автомобілі. Мій дідусь мені пояснював, яка будова автівок, їх начинка та принцип роботи. Його розповіді захопили мене настільки, що я вирішив обрати цю професію. Зараз із нетерпінням очікую практичних занять, де можна застосувати свої знання у майстерні. У подальших планах – здобути чималий досвід, здобувати вищу освіту та відкрити власне СТО.

Також зацікавлений слюсарною справою другокурсник ліцею **Ярослав Міщенко**:

Мене захоплюють машини, вивчати їх механізми та принцип роботи – це моє хобі. Мій батько надихнув мене, адже завжди умів розбиратися в автівках і ремонтувати їх. На прикладі власного автомобіля він пояснював мені його будову і принцип експлуатації. Також я тісно спілкуюся зі своїми знайомими, які працюють на СТО. Неодноразово був у них, спостерігав і навчався, як проводити технічний огляд і ремонтувати машини. До цієї професії маю особистий інтерес, адже вважаю її справою для душі.

ПРОФТЕХОСВІТА

Майстер виробничого навчання **Анатолій Педченко** (електромонтажна майстерня) говорить, що у цій майстерні готують електромонтерів з ремонту та обслуговування електроустаткування:

Зараз мої студенти відпрацьовують практичні навички, використовуючи навчальні електромонтажні стенди, де показується схема вмикання освітлення. Тут наявні електролічильники, які подають живлення на розподільчу коробку, а звідти йдуть провідники на три напрямлення (розетки, вимикачі, лампи). Студенти захоплені новими навчальними стендами, адже їм подобається розбиратися в електриці. За допомогою модернізованих майстерень здобувачам освіти легше застосу-

вати теоретичні знання на практиці і закріплювати їх.

Ми поцікавилися у майбутніх електромонтерів, серед яких є і дівчата, чим їх зацікавила ця професія та чого вони прагнуть досягти.

Студентка I курсу цієї ж спеціальності **Вікторія Шаталова** задоволена своєю групою та педагогічним складом закладу:

Викладачі та майстри виробничого навчання детально все пояснюють і дають попрактикуватися у навчально-виробничій майстерні, тож пройдений матеріал засвоюється і запам'ятовується легко.

Станіслав Кравчук, студент II курсу спеціальності «Електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування. Слюсар-ремонтник»:

Пішов за стопами батька Володимира, який теж обрав цей напрямок роботи і зараз працює на «Арселорі». Часто дає мені поради і направляє мене. У майбутньому я хочу стати висококваліфікованим фахівцем, тому для цього докладаю максимум зусиль. Після навчання плану одразу працевлаштуватися на роботу за фахом, професійно зростати і набиратися досвіду, а згодом – отримати вищу освіту.

Майбутній електромонтер, першокурсник **Ярослав Манойло** говорить, що його майбутня професія – це саме те, чого він прагне:

Люблю вивчати електрику у всіх її проявах. Життя сучасної людини неможливо уявити без електрики, тому електромонтер – завжди затребувана і необхідна професія на ринку праці. У майстерні ми вчимося підключати розетки, вимикачі і лампочки. Навчання подобається, особливо – практичні заняття.

Наостанок заходу за круглим столом відбулося обговорення можливих варіантів подальшої співпраці між роботодавцями і закладами освіти в рамках державно-приватного партнерства, шляхи заохочення молоді до здобуття робітничих професій, піднімалися питання профорієнтації та розвитку ліцею.

На заході побувала Діна Долгова

МІСЬКІ ЗАХОДИ

«Я СКИФСЬКИЙ ЦАР, ЛЕЖУ В ДНІПРОВСЬКИХ ГЕРРАХ» –

саме під такою назвою була відкрита виставка у відеогалерії Криворізького історико-краєзнавчого музею (квітковий годинник), присвячена 90-річчю з Дня народження Бориса Мозолєвського, відомого українського археолога, дослідника скіфської старовини, кандидата історичних наук, поета, прозаїка та відкривача «Золотої пекторалі». У далекому 1971 році він, очолюючи Орджонікідзєвську археологічну експедицію, знайшов на Дніпропетровщині у кургані Товста Могила світову скіфську пектораль IV століття до н. е. – знахідку століття.

На захід завітали криворізькі історики, дослідники, археологи, краєзнавці, бібліотекарі, небайдужі мешканці та ті, хто знав Бориса Миколайовича особисто. На виставці було презентовано чимало експонатів: від фотографій, книжок та особистих речей до артефактів з розкопок.

Розпочався захід із вшанування пам'яті загиблих українських Захисників, завдяки яким у нас є можливість жити у відносно спокійному середовищі, навчатися, розвиватися і проводити подібні заходи. Модераторкою вечора пам'яті була старша наукова співробітниця історико-краєзнавчого музею **Ірина Стеб-лина**, яка ознайомила присутніх з життям і відкриттями Бориса Мозолєвського, його прагненнями, дослідженнями та його поезією. Він розпочинав свою трудову стежку з професії кошегара, паралельно заочно навчався на істо-

рико-філософському факультеті Київського університету. Окрім того, що український археолог був повністю закоханий у свою роботу дослідника-експедитора (працював позаштатним співробітником Інституту археології АН УРСР), він присвячував вільний час написанню віршів та поем, які пахнуть космічно-степовим вітром. Видав кілька поетичних збірок такі, як: «Начало марта» (1963), «Шиповник» (1967), «Зарево» (1971), «Веретено» (1980), «Кохання на початку осені» (1985), «І мить, як вік» (1986) і найпопулярніша збірка «Дорогою стріли». Також український археолог працював редактором у київському видавництві «Наукова думка», редагуючи видання з археологічної тематики. Він тісно спілкувався з поетами-шістдесятниками, творчість яких популяризувати суворо заборонялось. За це та за «неправильні» вірші

МІСЬКІ ЗАХОДИ

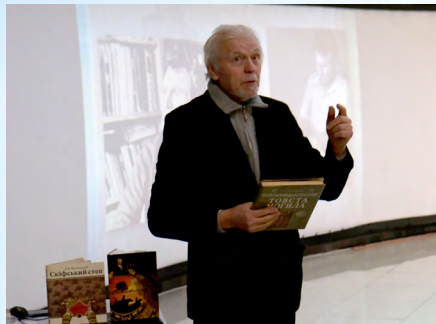
Бориса Мозолевського не тільки звільнили з роботи, а й узяли під нагляд КДБ як неблагонадійного. Але коли український археолог знайшов Золоту пектораль, будучи позаштатним співробітником Інституту археології АН Української РСР, і став відомим на весь світ, влада побоялась його чіпати.

В етюді «Шлях до себе» **Борис Мозолевський** писав:

«І коли зашморг вже зовсім мав зійтися навколо моєї шиї, збагнув я, що врятувати мене може тільки відкриття світового значення. Так вимріяв і вистраждав я собі свою Товсту Могилу. Зухвальство моє було винагороджене царською пектораллю. Замість Мордви я потрапив до Інституту археології АН УРСР, до якого мене поспішили зарахувати заднім числом».

Старший науковий співробітник Криворізького історико-краєзнавчого музею, автор більше десятка наукових і науково-популярних видань, Заслужений працівник культури, кавалер нагрудного знаку «За заслуги перед містом», археолог, краєзнавець **Олександр Мельник** розповідає, що пектораль з кургану Товста Могила наразі зберігається у Державному Банку, а її автентична копія – у Музеї історичних коштовностей України. Пектораль була виготовлена із золота, яке було видобуто в Іспанії і має вагу понад 1 000 г.

Перша моя зустріч із Борисом Мозолевським відбулася у травні 1978 року, коли я був студентом і приїхав до інституту археології для проходження переддипломної практики. А потім мене направили до нього на польову практику у жовтні 1979 році. Я ще тоді зрозумів, що Борис Мозолевський – це харизматична, цікава, різностороння людина,

яка надихала студентів на відкриття. З того часу і донині я назавжди запам'ятав його вислів: «Свобода без історії – це нова форма рабства».

Колишня літературна редакторка газети «Шахтар Кривбасу», вчитель української мови і літератури **Наталія Івашкевич** зачитувала його вірші, говорила про його творчість та наукові роботи, які друкували у журналах, що наразі зберігаються у Бібліотеці-філіалі №7 імені Кошицького. **Надія Кожукало**, керівник вокального ансамблю «Перевесло» Палацу культури «Саксагань» заспівала улюблену пісню Бориса Мозолевського «Ой чий то кінь стоїть», до якої охоче долучили усі присутні і співали хором.

МІСЬКІ ЗАХОДИ

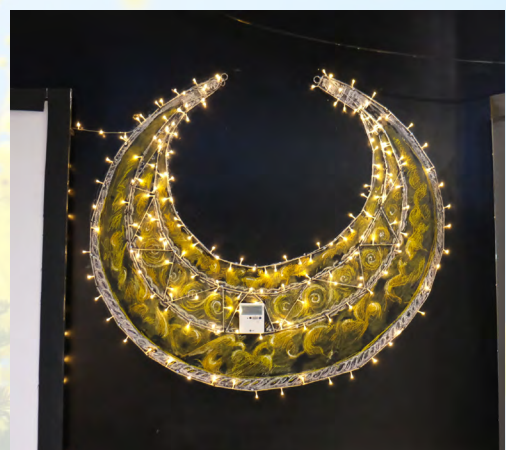

Юрій Лук'яненко у 1979 році разом з іншими фахівцями працював із Мозолівським на Малому Чортомлицькому кургані під час стажування з методики дослідження курганів скіфської епохи. 24 дні поспіль працював пліч-о-пліч з українським археологом:

 Багато що побачив, багато чому навчився. Ми вели дорозкопки скіфських курганів, знаходили скіфські «ролики», наконечники, в одному з поховань був встромлений меч. Борис Миколайович дивився наче крізь землю, адже відчував в якому саме кургані є цінні археологічні знахідки. В одному з колодязів було знайдено уламки 7 амфор, бронзове дзеркало, ойнохою (сосуд для пахощів), скіфський зайчик (бляшка), золоті сережки, бусини тощо.

Захід пройшов у теплій, дружній, сімейній атмосфері, де зібралися пошанувачі історії, археології, творчості. Присутні ділилися своїми враженнями про його творчість, зачитували його вірші, обговорювали його знахідки, співали присвячені йому пісні, говорили про свій досвід в експедиціях тощо.

**На заході побувала
Діна Долгова**

ПЛАТЕЖІ ЗА ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ

ШАНОВНІ МЕШКАНЦІ ПОКРОВСЬКОГО РАЙОНУ!

З метою забезпечення сталого, безперебійного проходження опалювального сезону 2025 – 2026 років, просимо Вас своєчасно розрахуватися із заборгованістю за спожиті житлово-комунальні послуги та енергоносії.

Оскільки на 01.02.2026 заборгованість мешканців Покровського району за спожиті житлові і комунальні послуги складає **756,24** млн грн, що становить **23,3%** від загального боргу по місту (**3 243,32** млн грн).

У порівнянні з початком опалювального сезону 2025-2026 років заборгованість мешканців району залишається не погашеною у сумі **99,27** млн грн (**15,1%**). Борг зріс по відношенню до січня 2026 року на **76,19** млн грн або на **11,2%**.

Так, за опалювальний сезон заборгованість зростає перед:

▶ АТ «Криворізька теплоцентраль» – на 90,26 млн грн, або на 30,0%, у тому числі за січень 2026 року борг зріс на 42,09 млн грн, або на 12,0%, і складає 391,43 млн грн;

▶ ТОВ «Дніпровські енергетичні послуги» – на 11,79 млн грн або на 44,8%, у тому числі за січень 2026 року борг зріс на 27,33 млн грн, або на 253,4%, і складає 38,12 млн грн;

▶ управителі – на 86,67 тис. грн або на 0,1%, у тому числі за січень 2026 року борг зріс на 643,54 тис. грн, або на 0,8%, і складає 81,08 млн грн;

▶ житлово-комунальними підприємствами, що перебувають в стадії ліквідації – на 395,27 тис. грн або на 5,6%, у тому числі за січень 2026 року борг зріс на 228,17 тис. грн, або на 3,2%, і складає 7,46 млн грн.

КПТМ «Криворіжтепломережа» – борг зменшився на 356,59 тис. грн, або на 1,9%, у тому числі за січень 2026 року борг зріс на 267,72 тис. грн, або на 1,4%, і складає 19,41 млн грн.

Протягом 2016-2026 років до суду подано 25 657 позовних заяв на суму 476,92 млн грн, у тому числі: у 2026 році – 1 739 позовів на суму 3,02 млн грн. Розглянуто судами у 2025 році 868 позовів на суму 11,06 млн грн, у 2026 році – 239 позовів на суму 7,34 млн грн. Отримано коштів за рішеннями суду у 2025 році – у сумі 2,03 млн грн, у 2026 році – у сумі 865,33 тис. грн.

На реструктуризацію заборгованості з боржниками укладено 2 775 угод на суму 26,14 млн грн, у тому числі: у 2026 році – 10 угод на суму 418,31 тис. грн.

Але через несвоєчасні розрахунки абонентів, підприємства-надавачі послуг не мають змоги використовувати стабільне надходження коштів на ремонт та модернізацію підприємств.

Малозабезпеченим мешканцям та категорії споживачів, які накопичили значну суму заборгованості ми пропонуємо укласти договір на реструктуризацію боргів та оформити субсидії на оплату житлово-комунальних послуг.

Нагадуємо, що мешканці району можуть оформити субсидії як в онлайн-форматі, так і офлайн.

Онлайн: на порталі «Дія»; на порталі електронних послуг Пенсійного фонду; через мобільний застосунок ПФУ.

Також отримати субсидію можна: звернувшись до сервісного центру Пенсійного фонду без прив'язки до місця реєстрації; до уповноважених посадових осіб виконавчого органу сільської, селищної, міської ради, а також до ЦНАПів; направити звернення поштою до Пенсійного фонду.

Для подання заяви мешканці Покровського району можуть звернутися до Відділу обслуговування громадян №16 (сервісний центр) Головного управління Пенсійного фонду України в Дніпропетровській області за адресою: вул. Федора Караманиць, 37 В.

Графік роботи: понеділок-четвер з 8:00 до 18:00; п'ятниця: з 8:00 до 16:45 (без обідньої перерви).

Телефон для довідок: 067-626-24-52.

Водночас ми вдячні нашим сумлінним платникам. Регулярність надходження коштів дозволяє підтримувати об'єкти підприємств-надавачів послуг в працездатному стані та забезпечувати місто на належному рівні житлово-комунальними послугами.

**Інформацію надано виконкомом
Покровської районної
у місті ради**

* АПАРАТ УПРАВЛІННЯ

Ветошкін Михайло Анатолійович – старший інспектор відділу контролю по забезпеченню режиму і охорони.

Грабар Володимир Михайлович – провідний інженер з радіаційної безпеки геологічного відділу.

Гук Ірина Федорівна – інженерка з проектно-кошторисної роботи кошторисного бюро.

Довгоборець Микола Петрович – головний технолог виробничого відділу.

Квашук Валентина Леонідівна – диспетчерка виробничого відділу.

Путря Юрій Іванович – провідний фахівець відділу вхідного контролю.

Руковишников Валерій Євгенович – охоронник відділу контролю по забезпеченню режиму і охорони.

Святенко Ігор Станіславович – охоронник відділу контролю по забезпеченню режиму і охорони.

Стець Валентина Станіславівна – інженерка маркшейдерського відділу.

Чубарова Людмила Ростиславівна – провідна інженерка-конструкторка бюро механіків проектної групи проектно-технічного відділу.

Ялімова Тетяна Олександрівна – інспекторка з охорони праці групи інспекторів основних структурних підрозділів.

* ШАХТА «ТЕРНІВСЬКА»

Аліксанов Роман Павлович – начальник дільниці №12.

Байда Артем Миколайович – заступник начальника дільниці №22.

Вербовий Юрій Дмитрович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №9.

Вірченко Ольга Іванівна – машиністка підймальної машини дільниці №13.

Демідова Валентина Анатоліївна – лампівниця дільниці №11.

Лобач Віктор Олегович – прохідник дільниці №36.

Матковська Оксана Олександрівна – телефоністка місцевого телефонного зв'язку II, I класу дільниці №17.

Поліщук Сергій Васильович – механік дільниці №5.

Рогуменко Євген Олександрович – прохідник дільниці №36.

Романов Ігор Миколайович – кріпильник дільниці №13.

Середенко Оксана Юріївна – машиністка підймальної машини дільниці №13.

Черняк Микола Вікторович – механік дільниці №1.

Шинкаренко Олександр Володимирович – машиніст бурової установки дільниці №22.

Яблонський Сергій Дмитрович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №16.

* ШАХТА «КОЗАЦЬКА»

Арайська Катерина Анатоліївна – роздавальниця вибухових матеріалів дільниці №37.

Блинов Сергій Анатолійович – механік дільниці №30.

Войтенко Максим Олегович – директор шахти.

Голдовська Лариса Павлівна – стовбурова (підземна) дільниці №16.

Камасьва Валентина Анатоліївна – завідувачка канцелярії.

Ляшенко Сергій Олександрович – начальник дільниці №30.

Патрацький Сергій Олександрович – вантажник дільниці №49.

Печенівський Олексій Леонідович – майстер гірничий дільниці №5.

Семенюк Сергій Миколайович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №16.

Скубенік Олександр Анатолійович – начальник дільниці №28.

Ткач Наталя Анатоліївна – старша табельниця.

Шевченко Андрій Миколайович – кріпильник дільниці №15.

Шпилюк Олена Валентинівна – стовбурова (підземна) дільниці №16.

Щелкун Максим Павлович – заточувальник дільниці №15.

ВІТАЄМО У ЛЮТОМУ-БЕРЕЗНІ

*** ШАХТА «ПОКРОВСЬКА»**

Астредінов Валерій Михайлович – гірник очисного забою.
Багмет Володимир Анатолійович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №29.
Бондаренко Євгеній Олегович – дорожньо-колійний робітник дільниці №10.
Гергель Станіслав Вадимович – гірник підземний дільниці №21.
Гуртова Людмила Володимирівна – стовбурова (підземна) дільниці №11.
Денисенко Вячеслав Ілліч – майстер гірничий дільниці №11.
Завадський Сергій Васильович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №23.
Захаров Ігор Сергійович – механік дільниці №6.
Коваленко Оксана Валеріївна – лампівниця дільниці №18.
Ломака Віктор Сергійович – гірник очисного забою дільниці №1.
Макаров Максим Володимирович – прохідник дільниці №23.
Нижник Олександр Михайлович – прохідник дільниці №4.
Носач Наталя Миколаївна – телефоністка місцевого телефонного зв'язку дільниці №44.
Підвалюк Олександр Олександрович – машиніст електровоза дільниці №17.
Сергєєв Сергій Вікторович – постачальник кріпильних матеріалів у шахту дільниці №27.
Сукач Сергій Сергійович – гірник підземний дільниці №11.
Чабанов Євген Петрович – машиніст бурової установки дільниці №21.

*** ШАХТОБУДІВЕЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ**

Артеменко Ярослав Вікторович – механік дільниці №4.
Гриценко Сергій Юрійович – машиніст електровоза дільниці №5.
Дегтяренко Євген Анатолійович – прохідник дільниці №1.
Зубко Анастасія Сергіївна – штукатурниця дільниці №16.
Лук'яненко Микола Михайлович – гірничомонтажник підземний дільниці №18.
Міщенко Віталій Павлович – завідувач складу дільниці №6.
Пересулько Ігор Миколайович – заступник начальника проходки шахти дільниці №11.
Сергєєва Катерина Дмитрівна – завідувачка складу дільниці №9.
Січевий Віталій Володимирович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №55.
Федь Олег Іванович – гірничомонтажник підземний дільниці №18.
Ширшова Анастасія Миколаївна – стовбурова (підземна) дільниці №6.

*** ТРАНСПОРТНЕ УПРАВЛІННЯ**

Бондар Роман Костянтинович – начальник ремонтного цеху.
Лях Сергій Іванович – слюсар з ремонту колісних транспортних засобів дільниці №4.
Кірсєв Олег Вікторович – пожежний рятувальник ПРП ДПО.

*** ЦЕНТРАЛЬНА ЕНЕРГОЛАБОРАТОРІЯ**

Мишук Андрій Олександрович – начальник лабораторії дільниці №19.
Письменний Володимир Олександрович – електрослюсар (слюсар) черговий та з ремонту устаткування дільниці №4.

*** РАДА ВЕТЕРАНІВ ШАХТИ «ПОКРОВСЬКА»**

Гудкова Зоя Дмитрівна.
Крачковський Олександр Миколайович.
Мишустін Олег Федорович.
Полубояров Володимир Іванович.
Ралдугіна Зінаїда Єгорівна.
Романенко Сергій Миколайович.

Зі святом!

ШАХТАР КРИВБАСУ

Видання АТ «Кривбасзалізрудком».
Газета виходить з жовтня 1989 року.
Свідоцтво про реєстрацію ДП №2050-788
ПР від 15.05.2014.

Засновники і видавці: адміністрація
та профкоми АТ «Кривбасзалізрудком».

Дизайн, верстка: Наталя Плужник.

Фотокореспондентка: Діана Терещенкова.

Начальник служби інформації:
Егор Фурсов.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавці. Служба інформації може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору автора і залишаючи за собою право редагування текстів. При передруку посилання на «Шахтар Кривбасу» обов'язкове.

**Адреса служби
інформації:**

вул. Корнія Речминдила, 31/к,
м. Кривий Ріг, 50029.

Телефони:

(056) 444-23-77;
(056) 444-25-11.

E-mail:

shahtar@krruda.dp.ua